

Udenrigsministeriet

Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret

Asiatisk Plads 2 – 1448 København K

Tlf.: 33 92 03 24 E-mail: JTEU@um.dk

JTEU j.nr. 2015 - 30240

7. januar 2022

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Proces- skridt	Dato
C-204/20	<p>Bayer Intellectual Property (har ligheder med Sø- og Handelsrettens sag C-224/20)</p> <p><u>Emne:</u> Betingelser for ompakning af lægemidler i ny indpakning ved parallelimport</p> <p><u>Spørgsmål:</u> Spørgsmål 1: Skal artikel 47a i direktiv 2001/83/EF fortolkes således, at det kan lægges til grund, at der for så vidt angår parallelimporterede produkter ved fjernelse og ny anbringelse af sikkerhedsforanstaltningerne i henhold til artikel 54, litra o, i direktiv 2001/83/EF er tale om sikkerhedsforanstaltninger, der svarer til de oprindelige, når parallelimportøren enten foretager en »relabeling« (anbringelse af selvklæbende etiketter på den oprindelige sekundære emballage) eller »reboxing« (fremstilling af en ny sekundær lægemiddelemballage), såfremt begge foranstaltninger i øvrigt opfylder alle kravene i henhold til direktiv 2011/62/EU (herefter også »direktivet om beskyttelse mod forfalskede lægemidler«) og den delegerede forordning (EU) 2016/161 (herefter også »den delegerede forordning«) og er lige så effektive for så vidt angår kontrol med lægemidlets ægthed samt identifikation og tilvejebringelse af dokumentation for, at lægemidlets pakning er ubrudt?</p> <p>Spørgsmål 2: Såfremt det første spørgsmål skal besvares bekræftende: Kan indehaveren af et varemærke henses til de nye regler om beskyttelse mod forfalskede lægemidler modsætte sig, at parallelimportøren ompakker varen i en ny ydre emballage (»reboxing«), når parallelimportøren også har mulighed for at frembringe en emballage, der kan markedsføres i importmedlemsstaten, ved blot at anbringe nye selvklæbende etiketter på den originale sekundære emballage (»relabeling«)?</p> <p>Spørgsmål 3: Såfremt det andet spørgsmål skal besvares bekræftende:</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Erhvervsministeriet Sundhedsministeriet Patent- og Varemærke- styrelsen Lægemiddelstyrelsen	GA	13.01.22

	<p>Er det uden betydning, at den tilsigtede kundekreds i tilfælde af »relabeling« kan se, at et af den oprindelige udbyders sikkerhedselementer er blevet beskadiget, så længe det sikres, at parallelimportøren er den ansvarlige herfor, og at denne har anbragt et nyt sikkerhedselement på den originale sekundære emballage? Gør det i denne forbindelse nogen forskel, om sporene efter åbningen først bliver synlige, når den sekundære lægemiddelemballage åbnes?</p> <p>Spørgsmål 4: Såfremt det andet og/eller det tredje spørgsmål skal besvares bekræftende: Er ompakning i form af »reboxing« alligevel objektivt nødvendig som omhandlet i de fem konsumptionsbetingelser for så vidt angår ompakningen (jf. [udelades] dom af 11.7.1996, Bristol-Myers Squibb m.fl., C- 427/93, C- 429/93 og C- 436/93, EU:C:1996:282, præmis 79, og af 26.4.2007, Boehringer Ingelheim m.fl., C- 348/04, EU:C:2007:249, præmis 21), når de nationale myndigheder i deres aktuelle retningslinjer vedrørende gennemførelse af bestemmelserne i direktivet om beskyttelse mod forfalskede lægemidler eller andre tilsvarende offentlige kundegørelser anfører, at en ny forsegling af åbnede emballager normalt ikke accepteres og under alle omstændigheder kun kan accepteres undtagelsesvis og under strenge betingelser?</p>			
C-224/20	<p>Merck Sharp & Dohme e.a (Forelagt af Sø- og Handelsretten)</p> <p><u>Emne:</u> Betingelser for ompakning af lægemidler i ny indpakning ved parallelimport</p> <p><u>Spørgsmål:</u> Spørgsmål 1: Skal artikel 15, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2015/2436/EU om varemærker og artikel 15, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 2017/1001/EU om EU-varemærker fortolkes således, at en varemærkeindehaver kan modsætte sig fortsat markedsføring af et lægemiddel, som en parallelimportør har ompakket i en ny, ydre pakning, hvorpå varemærket er genanbragt, hvis</p> <p>i) importøren er i stand til at opnå en emballage, som kan markedsføres og opnå effektiv adgang til markedet i importmedlemsstaten, ved at bryde den oprindelige, ydre pakning for at anbringe nye mærkater på den indre emballage og/eller udskifte indlægssedlen og herefter genforsegle den oprindelige, ydre pakning med en ny anordning til kontrol af, om emballagen er blevet brudt i henhold til artikel 47a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om lægemidler (som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/62/EU) og artikel 16 i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/161 om sikkerhedselementer på lægemidlers emballage?</p> <p>ii) importøren ikke er i stand til at opnå en emballage, som kan markedsføres og opnå effektiv adgang til markedet i importmedlemsstaten, ved at bryde den oprindelige, ydre pakning for at anbringe nye mærkater på den indre emballage og/eller udskifte indlægssedlen og herefter genforsegle den oprindelige, ydre pakning med en ny anordning til kontrol af, om emballagen er blevet brudt i henhold til artikel 47a i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF af 6. november 2001 om lægemidler (som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/62/EU) og artikel 16 i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/161 om sikkerhedselementer på lægemidlers emballage?</p> <p>Spørgsmål 2: Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/83/EF om lægemidler (som ændret ved direktiv 2011/62/EU), herunder særligt artikel 47a og artikel 54, litra o), fortolkes således, at en ny anordning til kontrol af, om emballagen er blevet brudt ("anbrudsanordning"), anbragt på den oprindelige lægemidelpakning (i forbindelse med en tillægsetikettering efter at den oprindelige emballage har været åbnet på en sådan måde, at den oprindelige anbrudsanordning er blevet helt eller delvist tildækket og/eller fjernet), i artikel 47a, stk. 1, litra b's forstand "svarende til de oprindelige, for så vidt angår muligheden for at kontrollere lægemidlets ægthed,</p>	<p>Udenrigsministeriet</p> <p>Justitsministeriet</p> <p>Erhvervsministeriet</p> <p>Sundhedsministeriet</p> <p>Lægemiddelstyrelsen</p> <p>Til orientering: Patent- og Varemærkestyrelsen</p>	GA	13.01.22

	<p>identifikation og at dokumentere, at lægemidlets pakning er ubrudt", og i artikel 47a, stk. 1, litra b ii)'s forstand "er lige så effektive for så vidt angår kontrol med ægthed samt identifikation af lægemidler og tilvejebringelse af dokumentation for, at pakningen er ubrudt", hvis lægemiddelpakningen (a) viser synbare tegn på, at den oprindelige anbrudsanordning er blevet brudt, eller (b) dette kan erfares ved berøring af produktet, herunder</p> <p>i) ved den lovpålagte efterprøvelse af integriteten af anbrudsanordningen foretaget af fremstillere, grossister, apotekere og personer, der har tilladelse eller ret til at udlevere lægemidler til offentligheden, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/62/EU, artikel 54a, stk. 2, litra d), og Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/161, artikel 10, litra b), artikel 25 og 30, eller</p> <p>ii) Efter at lægemiddelpakningen er blevet åbnet, f.eks. af en patient? [...]</p>			
C-90/20	<p>Apcoa Parking Danmark A/S (Forelagt af Højesteret)</p> <p><u>Emne:</u> Momspligt vedr. kontrolgebyrer for overtrædelse af parkeringsforskrifter.</p> <p><u>Spørgsmål:</u> Skal artikel 2, stk. 1, litra c, i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem fortolkes således, at kontrolgebyrer for overtrædelse af forskrifter for parkering på privat grund udgør et vederlag for en leveret ydelse, således at der foreligger en momspligtig transaktion</p>	<p>Udenrigsministeriet</p> <p>Justitsministeriet</p> <p>Skatteministeriet</p> <p>Skattestyrelsen</p> <p>Kammeradvokaten</p>	Dom	20.01.22
C-328/20	<p>Europa-Kommissionen mod Republikken Østrig</p> <p><u>Emne:</u> Direkte sag mod Østrig om indeksering af børnefamilieydelse.</p> <p><u>Påstande:</u> — Det fastslås, at Republikken Østrig har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 7 og 67 i forordning (EF) nr. 883/2004 og sine forpligtelser i henhold til artikel 4 i forordning nr. 883/2004 og artikel 7, stk. 2, i forordning (EU) nr. 492/2011, idet den har indført en tilpasningsmekanisme med hensyn til familietillæg (Familienbeihilfe) og børnefradrag for arbejdstagere (Kinderabsetzbetrag für Erwerbstätige), hvis børn har fast bopæl i en anden medlemsstat. — Det fastslås, at Republikken Østrig desuden har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 7, stk. 2, i forordning nr. 492/2011, idet den har indført en tilpasningsmekanisme med hensyn til Familienbonus Plus, ægteskabsfradraget (Alleinverdienerabsetzbetrag), eneforsørgerfradraget (Alleinerzieherabsetzbetrag) og underholdsfradraget (Unterhaltsabsetzbetrag) for vandrende arbejdstagere, hvis børn har fast bopæl i en anden medlemsstat. — Republikken Østrig tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>	<p>Udenrigsministeriet</p> <p>Justitsministeriet</p> <p>Beskæftigelsesministeriet</p> <p>Skatteministeriet</p> <p>Statsministeriet</p>	GA	20.01.22
C-817/19	<p>Ligue des droits humains (PNR-direktivet)</p> <p><u>Emne:</u> Forholdet mellem PNR-direktivets regler om karakteren af indhentede oplysninger samt indsamling og opbevaring heraf, og Chartrets artikel 7, 8 og 52, stk. 1.</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1. Skal artikel 23 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse), sammenholdt med denne forordnings artikel 2, stk. 2, litra d), fortolkes således, at den finder anvendelse på en national lovgivning såsom lov af 25. december 2016 om behandling af passageroplysninger, som gennemfører Europa-Parlamentets og Rådets direktiv (EU) 2016/681 af 27. april 2016 om anvendelse af passagerlisteoplysninger (PNR-oplysninger) til at forebygge, opdage, efterforske og retsforfølge terrorhandlinger og grov kriminalitet samt</p>	<p>Udenrigsministeriet</p> <p>Justitsministeriet</p> <p>Rigspolitiet</p> <p>Til orientering: Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri</p> <p>Søfartsstyrelsen</p> <p>Transportministeriet</p>	GA	27.01.22

	<p>Rådets direktiv 2004/82/EF af 29. april 2004 om transportvirksomheders forpligtelse til at fremsende oplysninger om passagerer og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/65/EU af 20. oktober 2010 om meldeformaliteter for skibe, der ankommer til eller afgår fra havne i medlemsstaterne, og om ophævelse af direktiv 2002/6/EF?</p> <p>[...]</p> <p>10. Såfremt Cour constitutionnelle (forfatningsdomstol) på grundlag af besvarelserne af de foregående præjudicielle spørgsmål konkluderer, at den anfægtede lov, der bl.a. gennemfører direktiv (EU) 2016/681, er i strid med en eller flere af de forpligtelser, der følger af de i disse spørgsmål nævnte bestemmelser, kan Cour constitutionnelle (forfatningsdomstol) da midlertidigt opretholde virkningerne af lov af 25. december 2016 om behandling af passageroplysninger med henblik på at undgå retsusikkerhed og muliggøre, at oplysninger, der forinden er blevet indsamlet og lagret, stadig kan anvendes til de formål, der er omhandlet i loven?</p>			
--	--	--	--	--

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Forkortelser i sagstypekolonnen:

O-sag = Sagen følges til orientering

F-sag = Sagen følges med henblik på eventuel afgivelse af mundtligt indlæg

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Sags-type	Proces-skridt	Dato
C-177/19 P C-178/19 P C-179/19 P	<p>Ville de Paris, Ville de Bruxelles og Ayuntamiento de Madrid mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p><u>Spørgsmål:</u> —Den Europæiske Unions Rets dom af 13. december 2018 i de forenede sager T-339/16, T-352/16 og T-391/16 ophæves.— Frifindelse. —Sagsøgerne tilpligtes at betale omkostningerne i forbindelse med sagen for Domstolen og Retten. —Subsidiært ændres domskonklusionens punkt 3 i ovennævnte dom således, at virkningen af den ordning, der er blevet annulleret, opretholdes med en betydeligt længere maksimal tidsfrist end 12 måneder, fra dommen har fået retskraft.</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	13.01.22
C-282/19	<p>GILDA-UNAMS e.a.</p> <p><u>Spørgsmål:</u> 1) Udgør den forskellige behandling udelukkende af undervisere i den katolske religion, såsom sagsøgerne, forskelsbehandling på grund af religion som omhandlet i [chartrets] artikel 21 og direktiv 2000/78/EF, eller udgør den omstændighed, at arbejdstageren kan fratages sit egnethedsbevis, en gyldig grund til, at undervisere i den katolske religion, såsom sagsøgerne, behandles forskelligt i forhold til de øvrige lærere, idet de førstnævnte ikke kan påberåbe sig nogen af de hindrende foranstaltninger i henhold til § 5 i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der blev indgået den 18. marts 1999 og er opført som bilag til Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP? 2) Såfremt det antages, at der foreligger direkte forskelsbehandling som omhandlet i artikel 2, stk. 2, litra a), i direktiv 2000/78/EF på grund af religion (artikel 1) og som omhandlet i [chartret], hvilke</p>	Beskæftigelsesministeriet Økonomistyrelsen	O-sag	Dom	13.01.22

	<p>midler kan den nationale ret da anvende for at ophæve konsekvenserne heraf, når der tages højde for, at alle andre lærere end undervisere i den katolske religion er blevet omfattet af det ekstraordinære ansættelsesprogram i lov nr. 107/15 og således har opnået fastansættelse på grundlag af tidsbegrænsede kontrakter, og skal den nationale ret navnlig fastslå, at der foreligger et tidsbegrænset ansættelsesforhold mellem sagsøgerne og det sagsøgte ministerium?</p> <p>3) Skal § 5 i den rammeaftale, som er opført som bilag til direktiv 1999/70/EF, fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning som den omhandlede, i henhold til hvilken de almindelige retsregler, der regulerer ansættelsesforhold og sanktionerer misbrug hidrørende fra flere på hinanden følgende tidsbegrænsede kontrakter ved automatisk ændring af den tidsbegrænsede kontrakt til en tidsubegrænset kontrakt, hvis ansættelsesforholdet fortsætter ud over en nærmere bestemt dato, ikke finder anvendelse inden for skolesektoren, med særlig henvisning til undervisere i den katolske religion, således at det er tilladt at gøre brug af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede kontrakter på ubestemt tid, og kan især behovet for aftale med stiftsbiskoppen udgøre en gyldig grund som omhandlet i rammeaftalens § 5, stk. 1, litra a), eller skal den omhandlede situation derimod opfattes som forskelsbehandling, som er forbudt i henhold til [chartrets] artikel 21?</p> <p>4) Såfremt spørgsmål 3 besvares bekræftende, er det da i medfør af [chartrets] artikel 21, § 4 i den rammeaftale, som er opført som bilag til direktiv 1999/70/EF, og/eller artikel 1 i direktiv 2000/78/EF tilladt at se bort fra bestemmelser, som er til hinder for automatisk ændring af den tidsbegrænsede kontrakt til entidsubegrænset kontrakt, hvis ansættelsesforholdet fortsætter ud over en nærmere bestemt dato?</p>				
C-377/19	<p>Benedetti Pietro e Angelo e.a. <u>Spørgsmål:</u> Er artikel 16 i forordning (EF) nr. 595/2004 i en situation som den i hovedsagen omhandlede til hinder for en national bestemmelse som artikel 9 i lovdekret nr. 49/2003 sammenholdt med artikel 2, stk. 3, i lovdekret nr. 157 af 24. juni 2004, hvorefter opkøberens regelmæssige månedlige indbetaling udgør det eneste kriterium for fastlæggelsen af den prioriterede kategori af producenter, hvortil uberettiget opkrævede beløb skal tilbagebetales?</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	13.01.22
C-451/19 og C-532/19	<p>Subdelegación del Gobierno en Toledo <u>Emne:</u> Familiesammenføring med en tredjelandsstatsborger. <u>Spørgsmål:</u> 1) Henset til at den spanske civillovbogs artikel 68 bestemmer, at ægtefæller har pligt til at bo sammen, kan kravet om, at en spansk statsborger, der ikke har udøvet sin ret til fri bevægelighed, skal opfylde betingelserne i artikel 7, stk. 1, i kongeligt dekret nr. 240/2007 som en nødvendig betingelse for at få anerkendt opholdsretten for vedkommendes ægtefælle, som ikke er unionsborger, i overensstemmelse med artikel 7, stk. 2, i nævnte kongelige dekret – såfremt disse betingelser ikke er opfyldt – da udgøre en tilsidesættelse af artikel 20 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, hvis den spanske statsborger som følge af nægtelsen af denne ret er nødsaget til at forlade Unionens område som helhed? 2) Under alle omstændigheder, uanset det foregående og besvarelsen af det første spørgsmål og henset til Den Europæiske Unions Domstols praksis, bl.a. dom af 8. maj 2018, C-82/16, K.A. m.fl. mod Belgische Staat, er den spanske stats praksis, hvorefter bestemmelsen i artikel 7 i kongeligt dekret nr. 240/2007</p>	Udenrigsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	F-sag	GA	13.01.22

	<p>automatisk anvendes, og en tredjelandsstatsborger, som er et mindreårigt barn af unionsborgers ægtefælle, der er tredjelandsstatsborger, hvor unionsborgeren aldrig har udøvet retten til fri bevægelighed, (disse ægtefæller har til gengæld en spansk mindreårig søn, der heller ikke har udøvet retten til fri bevægelighed), nægtes opholdstilladelse ene og alene af den grund, at unionsborgeren ikke opfylder betingelserne i denne bestemmelse, uden at der foretages en konkret og individuel vurdering af, om der mellem unionsborgeren og tredjelandsstatsborgeren er et sådant afhængighedsforhold, at det af en eller anden grund og under hensyn til omstændighederne ville betyde, at såfremt tredjelandsstatsborgeren nægtes ret til ophold, vil være umuligt for unionsborgeren at blive adskilt fra det familiemedlem, som vedkommende er afhængig af, og vil være nødt til at forlade Unionens område, hvis retten til ophold afslås, i strid med artikel 20 TEUF? Dette er så meget desto mere tilfældet i en sag, hvor den spanske statsborger og hans ægtefælle, der er tredjelandsstatsborger, er forældre til et mindreårigt spansk barn, som ligeledes kan blive tvunget til at forlade spansk territorium sammen med sine forældre?»</p>				
C-881/19	<p>Tesco Stores ČR <u>Spørgsmål:</u> Skal den regel, der er fastsat i punkt 2, litra a), i bilag VII, del E, til forordning nr. [1169/2011], fortolkes således, at for så vidt angår en fødevarer, der er bestemt for forbrugere i Tjekkiet, må en sammensat ingrediens, som er opregnet i punkt 2, litra c), i bilag I, del A, til direktiv [2000/36], kun anføres blandt produktets ingredienser uden en præcis angivelse af dens sammensætning, hvis denne sammensatte ingrediens mærkes præcist i overensstemmelse med den tjekkiske sprogversion af bilag I til direktiv 2000/36/EF?</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	13.01.22
C-55/20	<p>Ministerstwo Sprawiedliwości <u>Spørgsmål:</u> 1) Finder bestemmelserne i kapitel III i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december om tjenesteydelser i det indre marked (herefter: »tjenesteydelsesdirektivet«), herunder artikel 10, stk. 6, anvendelse på undersøgelser af disciplinæransvaret for advokaci (advokater) og udenlandske advokater, som er optaget i advokatsamfundet, hvorunder advokater kan idømmes bøde, få suspenderet deres erhvervsvirksomhed eller blive ekskluderet fra advokatsamfundet, og hvor udenlandske advokater særligt kan idømmes bøde, blive suspenderet fra at yde juridisk bistand i Republikken Polen eller få et forbud mod at yde juridisk bistand i Republikken Polen? Såfremt spørgsmålet besvares bekræftende, finder Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter: »chartret«), herunder artikel 47, da anvendelse på sådanne sager, som føres ved advokatnævnet, hvis afgørelser ikke kan appelleres til de nationale domstole eller hvor sådanne afgørelser kun undtagelsesvis kan appelleres, hvilket vil være i form en kassationsanke til Sąd Najwyższy (den øverste domstol), herunder i tilfælde, hvor samtlige relevante forhold vedrører en enkelt medlemsstat? M.fl. spg.</p>	Udenrigsministeriet	O-sag	Dom	13.01.22
C-110/20	<p>Regione Puglia <u>Spørgsmål:</u> Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 94/22/EF af 30. maj 1994 fortolkes således, at det er til hinder for en national lovgivning som den omhandlede, der på den ene side fastsætter, at tildeling af en tilladelse til efterforskning af kulbrinter i et område</p>	Energistyrelsen	O-sag	Dom	13.01.22

	af en bestemt størrelse og i en bestemt periode – i den foreliggende situation et område på 750 kvadratkilometer i seks år – udgør den optimale løsning, og på den anden side tillader, at disse grænser kan overskrides ved, at en og samme aktør kan meddeles flere efterforskningsstilladelser i tilstødende områder, forudsat at tildelingen er resultatet af adskilte administrative procedurer?				
C-147/20	<p>Novartis Pharma GmbH mod Abacus Medicine A/S</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>Det første spørgsmål: Kan det føre til en kunstig opdeling af markederne som omhandlet i Domstolens praksis, hvis de sikkerhedselementer på en original ydre emballage/originalemballage, der er fastsat i artikel 54, litra o), og artikel 47a i direktiv 2001/83/EF, kun kan ændres af parallelforhandleren under bibeholdelse af denne originalemballage og under overholdelse af artikel 47a, stk. 1, litra b), i direktiv 2001/83/EF på en måde, så der reterer synlige spor af, at emballagen har været brudt, efter at de oprindelige sikkerhedselementer er blevet helt eller delvist fjernet eller tildækket?</p> <p>Det andet spørgsmål: Er det relevant for besvarelsen af det første spørgsmål, om tegnene på, at emballagen har været brudt, først bliver synlige, når lægemidlerne kontrolleres grundigt af grossister og/eller personer, som har autorisation eller berettigelse til at udlevere lægemidler til offentligheden, f.eks. apoteker, i opfyldelse af deres forpligtelse i henhold til artikel 10, 24 og 30 i forordning (EU) 2016/161, eller kan overses ved en overfladisk kontrol?</p> <p>Det tredje spørgsmål: Er det relevant for besvarelsen af det første spørgsmål, om tegnene på, at emballagen har været brudt, først bliver synlige, når et lægemiddels emballage åbnes, f.eks. af patienten?</p> <p>Det fjerde spørgsmål: Skal artikel 5, nr. 3), i forordning (EU) 2016/161 fortolkes således, at den stregkode, der indeholder den entydige identifikator som omhandlet i artikel 3, nr. 2), litra a), i forordning (EU) 2016/161, skal være trykt direkte på emballagen, og at artikel 5, nr. 3), i forordning (EU) 2016/161 derfor ikke er overholdt, hvis en parallelforhandler anbringer den entydige identifikator ved hjælp af en ekstra, udvendig mærkat på den ydre originalemballage?</p>	<p>Udenrigsministeriet</p> <p>Justitsministeriet</p> <p>Erhvervsministeriet</p> <p>Sundhedsministeriet</p> <p>Patent- og Varemærkestyrelsen</p> <p>Lægemiddelstyrelsen</p>	F-sag	GA	13.01.22
C-253/20 og C-254/20	<p>Impexco m.fl.</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1) Skal artikel 34-36 TEUF fortolkes således, at i en situation, hvor et mærkelægemiddel (referencelægemiddel) og et generisk lægemiddel er markedsført af økonomisk forbundne virksomheder inden for EØS, kan den omstændighed, at en varemærkeindehaver gør indsigelse mod en parallelimportørs fortsatte markedsføring af det generiske lægemiddel i importstaten, idet parallelimportøren har ompakket dette ved at anbringe varemærket for mærkelægemidlet (referencelægemiddel), føre til en kunstig opdeling af markederne mellem medlemsstaterne?</p> <p>2) Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, skal varemærkeindehaverens indsigelse mod en sådan ommærkning i så fald prøves på grundlag af BMSkriterierne?</p> <p>3) Er det af betydning for besvarelsen af disse spørgsmål, at det generiske lægemiddel og mærkelægemidlet (referencelægemiddel) er identiske henholdsvis har samme terapeutiske virkning i henhold til artikel 3, § 2, i den kongelige anordning af 19. april 2001 om parallelimport?</p>	<p>Patent- og Varemærkestyrelsen</p> <p>Lægemiddelstyrelsen</p>	O-sag	GA	13.01.22

C-353/20	<p>Skeyes <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal forordning nr. 550/2004, og særligt artikel 8 heri, fortolkes således, at den giver medlemsstaterne bemyndigelse til at unddrage de hævdede tilsidesættelser af luftfartstjenesteudoverens forpligtelse til at udøve tjenester fra den pågældende medlemsstats retsinstansers kontrol, eller skal bestemmelserne i forordningen fortolkes således, at de forpligter medlemsstaterne til at iværksætte effektive retsmidler over for de hævdede tilsidesættelser, henset til karakteren af de tjenester, der skal udføres? 2. Skal forordning nr. 550/2004, for så vidt den præciserer, at »[u]døvelse af lufttrafiktjenester som omhandlet i denne forordning er forbundet med udøvelse af en offentlig myndigheds beføjelser, som ikke er af en økonomisk art, der kan begrunde anvendelse af traktatens konkurrenceregler«, fortolkes således, at den udelukker ikke alene de egentlige konkurrenceregler, men ligeledes alle andre regler, der gælder for offentlige virksomheder, der er aktive på et marked for varer og tjenesteydelser, som har en indirekte indvirkning på konkurrencen, såsom de regler, der forbyder hindringer for friheden til at oprette og drive egen virksomhed og til at levere tjenester?</p>	Transportministeriet	O-sag	GA	13.01.22
C-363/20	<p>MARCAS MC <u>Spørgsmål:</u> 1) Er det i overensstemmelse med retten til en retfærdig rettergang, der er anerkendt som et almindeligt retsprincip i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«), og med retssikkerhedsprincippet, proportionalitetsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, når en medlemsstats skattemyndigheds praksis, hvorefter en skattemyndighed i forbindelse med en efterfølgende kontrol af en skattepligtig persons angivelse – uden at den skattepligtige persons overtrædelse af en specifik regnskabsmæssig bestemmelse eller en materielretlig regel vedrørende den skat, der er genstand for kontrol, er blevet fastslået, og uden at det skyldige skattebeløb er blevet ændret i forhold til det, der er opgjort i angivelsen for de år, som den økonomiske virksomhed vedrører – uden at begrunde det, fastslår eksistensen af en skattedifference, der skal afholdes af en skattepligtig person, udelukkende af den grund, at denne ikke har udarbejdet sin angivelse under hensyntagen til blandt de regnskabsprincipper, der er indeholdt i medlemsstatens regnskabslov, to beskatningsprincipper i henhold til skattemyndighedens krav, men at den skattepligtige person ved at gøre brug af sin skønsmargen har gjort det på grundlag af andre principper, som denne har anset for at regulere regnskabsføringen af sin økonomiske virksomhed? 2) Kan artikel 2, stk. 3, og artikel 31 i direktiv 78/660/EØF (fjerde direktiv) i lyset af retten til en retfærdig rettergang, der er anerkendt i chartrets artikel 47, og af retssikkerhedsprincippet, proportionalitetsprincippet og princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, der er anerkendt som almindelige EU-retlige principper, fortolkes således, at det i tilfælde af en økonomisk virksomhed, der vedrører flere regnskabsår, såfremt en skattemyndighed erstatter de regnskabsprincipper, som er valgt af en skattepligtig person, med andre regnskabsprincipper og som følge heraf foretager en ændring i regnskabsposteringen, der ligeledes påvirker skatteangivelserne for de tilgrænsende år, er obligatorisk, at denne ligeledes udvider sin kontrol til de regnskabsår, som den økonomiske virksomhed vedrører, og som skattemyndighedens konklusioner vedrørende den periode, der er genstand for kontrol, følgelig påvirker? Ved udførelsen af en efterfølgende kontrol af en skattepligtig persons angivelse skal skattemyndigheden i det regnskabsår, der er genstand for kontrol,</p>	Skatteministeriet	O-sag	Dom	13.01.22

	<p>da tage hensyn til de poster, der er blevet ændret ved en supplerende angivelse i det foregående år, med det resultat at der foreligger en overbetaling fra den skattepligtige persons side som følge af, at denne har betalt skatten før forfaldstidspunktet, eller er en adfærd, hvorefter en skattemyndighed fastslår eksistensen af en skattegæld, der skal afholdes af en skattepligtig person, selv om der foreligger en overbetaling, i overensstemmelse med de anførte principper og med forbuddet mod misbrug af rettigheder i chartrets artikel 54?</p> <p>M.fl. spg.</p>				
C-415/20, C-419/20 og C-427/20	<p>Gräfendorfer Geflügel - und Tiefkühlkost m.fl. <u>Sag C-415/20 vedrører:</u> 1. Foreligger medlemsstaternes forpligtelse i henhold til EU-retten til at tilbagebetale afgifter, som er opkrævet i strid med EU-retten, med tillæg af renter, også i tilfælde, hvor grunden til tilbagebetalingen ikke er, at Den Europæiske Unions Domstol har fastslået, at retsgrundlaget er i strid med EU-retten, men derimod Domstolens fortolkning af en (under-)position i den kombinerede nomenklatur? 2. Kan principperne for det EU-retlige rentekrav, som Den Europæiske Unions Domstol har udviklet, også overføres til betalingen af eksportrestitutions, som myndigheden i medlemsstaten har nægtet i strid med EU-retten? <u>Sag C-419/20 vedrører:</u> Foreligger der også en tilsidesættelse af EU-retten, der er en betingelse for det EU-retlige rentekrav, som Den Europæiske Unions Domstol har udviklet, såfremt en myndighed i en medlemsstat ved anvendelse af EU-retten fastsætter en afgift, men en ret i en medlemsstat senere fastslår, at de faktiske forudsætninger for opkrævningen af afgiften ikke foreligger? <u>Sag C-427/20 vedrører:</u> Foreligger der også en tilsidesættelse af EU-retten, der er en betingelse for det EU-retlige rentekrav, som Den Europæiske Unions Domstol har udviklet, såfremt en national myndighed i strid med EU-rettens bestemmelser fastsætter en afgift, og en ret i en medlemsstat fastslår denne tilsidesættelse af EU-retten?</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	GA	13.01.22
C-466/20	<p>HEITEC <u>Spørgsmål:</u> 1. Kan det ikke blot ved en klage, der skal indgives til en myndighed eller en domstol, men også ved en adfærd, der hverken involverer en myndighed eller domstol, udelukkes, at der indtræder passivitet/tålt brug som omhandlet i artikel 9, stk. 1 og 2, i direktiv 2008/95/EF samt artikel 54, stk. 1 og 2, og artikel 111, stk. 2, i forordning (EF) nr. 207/2009? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Udgør et påkrav, hvorved indehaveren af det ældre tegn inden iværksættelse af søgsmål forlanger, at indehaveren af det yngre tegn forpligter sig til at undlade at benytte tegnet og indgår en aftale om betaling af konventionalbod i tilfælde af, at denne forpligtelse overtrædes, en adfærd, der er til hinder for, at der kan opstå passivitet/tålt brug som omhandlet i artikel 9, stk. 1 og 2, i direktiv 2008/95/EF samt artikel 54, stk. 1 og 2, og artikel 111, stk. 2, i forordning (EF) nr. 207/2009? 3. Er det afgørende tidspunkt ved beregningen af den femårige periode med passivitet/tålt brug som omhandlet i artikel 9, stk. 1 og 2, i direktiv 2008/95/EF samt artikel 54, stk. 1 og 2, og artikel 111, stk. 2, i forordning (EF) nr. 207/2009 i tilfælde af domstolsprøvelse det tidspunkt, hvor søgsmålet indbringes, eller det tidspunkt, hvor den sagsøgte modtager stævningen? Har det i denne forbindelse nogen betydning, at den sagsøgte på grund af forhold, der må tilskrives indehaveren af det ældre varemærke, først modtager stævningen efter udløbet af fristen på fem år?</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	O-sag	GA	13.01.22

	4. Omfatter fortabelsen af rettigheder i henhold til artikel 9, stk. 1 og 2, i direktiv 2008/95/EF samt artikel 54, stk. 1 og 2, og artikel 111, stk. 2, i forordning (EF) nr. 207/2009 ud over retten til at forlange undladelse af brug af varemærket også afledte varemærkeretlige krav om f.eks. skadeserstatning, oplysninger og destruktion?				
C-514/20	Koch Personaldienstleistungen <u>Spørgsmål:</u> Er artikel 31, stk. 2, i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og artikel 7 i direktiv 2003/88/EF til hinder for bestemmelser i en kollektiv overenskomst, hvorefter der ved beregning af, om en arbejdstager har ret til overarbejdstillæg, og i givet fald for hvor mange timer, kun inddrages det antal arbejdstimer, der faktisk er præsteret, og ikke også det antal timer, hvor arbejdstageren har afholdt sin årlige betalte ferie?	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	Dom	13.01.22
C-520/20	Nachalnik na Rayonno upravlenie Silistra <u>Spørgsmål:</u> Skal artikel 39 og navnlig artikel 39, stk. 3, i Rådets afgørelse 2007/533/RIA af 12. juni 2007 om oprettelse, drift og brug af anden generation af Schengeninformationssystemet (SIS II) fortolkes således, at den tillader en national bestemmelse og administrativ praksis, hvorefter det kompetente håndhævende organ kan og skal afvise håndhævelsen, hvis der er belæg for at antage, at indberetningen til SIS ikke er omfattet af de formål, som den blev registreret for at opnå, og navnlig ikke af formålene med artikel 38, stk. 1?	Justitsministeriet	O-sag	GA	13.01.22
C-525/20	Association France Nature Environnement <u>Spørgsmål:</u> – »Skal artikel 4 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 fortolkes således, at den giver medlemsstaterne mulighed for, når de godkender et program eller et projekt, ikke at tage hensyn til deres midlertidige kortsigtede virkninger, som er uden langsigtede konsekvenser for overfladevandets tilstand? – I bekræftende fald, hvilke betingelser skal disse programmer og projekter da opfylde, jf. direktivets artikel 4, og navnlig artikel 4, stk. 6 og 7?»	Miljøministeriet	O-sag	GA	13.01.22
C-587/20	HK/Danmark et HK/Privat <u>Emne:</u> Spørgsmål om hvorvidt en politisk valgt sektorformand i en fagforening er omfattet af beskæftigelsesdirektivet <u>Spørgsmål:</u> Skal artikel 3, stk. 1, litra a, i beskæftigelsesdirektivet fortolkes således, at en politisk valgt sektorformand i en fagforening under de ovenfor beskrevne faktiske omstændigheder er omfattet af direktivets anvendelsesområde?	Udenrigsministeriet Beskæftigelsesministeriet Social- og Ældreministeriet	F-sag	GA	13.01.22
C-683/20	Europa-Kommissionen mod Den Slovakiske Republik <u>Påstande:</u> — Det fastslås, at Den Slovakiske Republik har tilsidesat artikel 8, stk. 2, og artikel 10, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/49/EF af 25. juni 2002 om vurdering og styring af ekstern støj, sammenholdt med bilag VI til dette direktiv, idet den har undladt at udarbejde handlingsplaner og at sende Kommissionen et resumé af handlingsplaner for 445 større veje. — Det fastslås, at Den Slovakiske Republik har tilsidesat artikel 8, stk. 2, og artikel 10, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/49/EF af 25. juni 2002 om vurdering og styring af ekstern støj, sammenholdt med bilag VI til dette direktiv, idet den	Miljøministeriet	O-sag	Dom	13.01.22

	<p>har undladt at udarbejde handlingsplaner og at sende Kommissionen et resumé af handlingsplaner for 16 større jernbaner.</p> <p>— Den Slovakiske Republik tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>				
C-118/20	<p>Wiener Landesregierung</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Er en situation, hvor en fysisk person, der, som revisionsappellanten i hovedsagen, har givet afkald på sit statsborgerskab i en medlemsstat i Den Europæiske Union – og dermed på sit unionsborgerskab – for at opnå statsborgerskab i en anden medlemsstat i overensstemmelse med et tilsagn om tildeling af statsborgerskab i den anden medlemsstat, som denne person har ansøgt om, og hvor den pågældendes mulighed for at generhverve unionsborgerskabet efterfølgende bortfalder som følge af, at dette tilsagn tilbagekaldes, efter sin natur og sine konsekvenser omfattet af EU-retten, således at EU-retten skal overholdes ved tilbagekaldelsen af tilsagnet om tildeling? Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende:</p> <p>2. Er de kompetente nationale myndigheder, herunder i givet fald de nationale domstole, i forbindelse med afgørelsen om tilbagekaldelsen af tilsagnet om tildeling af statsborgerskab i medlemsstaten forpligtet til at fastslå, om tilbagekaldelsen af tilsagnet, hvorved muligheden for generhvervelse af unionsborgerskabet bortfalder, henset til følgerne for den berørte person ud fra et EU-retligt synspunkt er forenelig med proportionalitetsprincippet?</p>	<p>Udlændinge- og Integrationsministeriet</p> <p>Justitsministeriet</p>	O-sag	Dom	18.01.22
C-261/20	<p>Thelen Technopark Berlin</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1) Følger det af EU-retten, navnlig af artikel 4, stk. 3 TEU, artikel 288, stk. 3, TEUF og artikel 260, stk. 1, TEUF, at artikel 15, stk. 1, stk. 2, litra g), og stk. 3, i direktiv 2006/123 om tjenesteydelser i det indre marked har direkte virkning i forbindelse med en verserende retssag mellem privatpersoner således, at de nationale bestemmelser i § 7 i den tyske Verordnung über die Honorare für Architekten- und Ingenieurleistungen (bekendtgørelse om honorarer for arkitekt- og ingeniørydelser, herefter »HOAI«), som er i strid med dette direktiv, og hvorefter de minimumssatser for arkitekters og ingeniørers projekterings- og tilsynsydelser, der er fastsat i denne honorarordning – bortset fra visse undtagelsestilfælde – er bindende, og en honoraraftale med lavere satser end minimumssatserne, der indgås i kontrakter med arkitekter og ingeniører, er ugyldig, ikke længere finder anvendelse?</p> <p>2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende:</p> <p>a) Udgør Forbundsrepublikken Tysklands regulering af bindende minimumssatser for arkitekters og ingeniørers projekterings- og tilsynsydelser i HOAI's § 7 en tilsidesættelse af etableringsfriheden i henhold til artikel 49 TEUF eller andre generelle EU-retlige principper?</p> <p>b) Såfremt det andet spørgsmål, litra a), besvares bekræftende: Følger det af en sådan tilsidesættelse, at de nationale bestemmelser om bindende minimumssatser (i den foreliggende sag HOAI's § 7) ikke længere finder anvendelse i en verserende sag mellem private?</p>	<p>Miljøministeriet</p> <p>Erhvervsstyrelsen</p>	O-sag	Dom	18.01.22
C-594/19 P	<p>Deutsche Lufthansa AG mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>—Kendelse afsagt af Retten den 17. maj 2019 i sag T-764/15 ophæves.</p> <p>—Påstanden i første instans tages til følge, og den</p>	Transportministeriet	O-sag	Dom	20.01.22

	<p>tilgrundliggende Kommissionsafgørelse SA.32833 af 1. oktober 2014 annulleres.</p> <p>—Subsidiært hjemvises sagen til Retten til afgørelse.</p> <p>—Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.</p>				
C-37/20 og C-601/20	<p>Sovim Spørgsmål: »Spørgsmål 1: Er artikel 1, nr. 15), litra c), i direktiv (EU) 2018/843, om ændring af artikel 30, stk. 5, første afsnit, i direktiv (EU) 2015/849 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvask af penge eller finansiering af terrorisme, om ændring af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 648/2012 og om ophævelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/60/EF samt Kommissionens direktiv 2006/70/EF, for så vidt som denne bestemmelse pålægger medlemsstaterne at gøre oplysningerne om reelt ejerskab tilgængelige i alle tilfælde for ethvert medlem af offentligheden, uden at der begrundes en legitim interesse, gyldig a. i lyset af retten til respekt for privatliv og familieliv som sikret ved artikel 7 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (»chartret«) fortolket i overensstemmelse med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8, henset til de formål, der fremgår af bl.a. 30. og 31. betragtning til direktiv 2018/843, og som særligt vedrører bekæmpelsen af hvidvask af penge og finansiering af terrorisme, og b. i lyset af retten til beskyttelse af personoplysninger som sikret ved chartrets artikel 8, idet den bl.a. har til formål at sikre, at personoplysninger behandles lovligt, rimeligt og på en gennemsigtig måde i forhold til den registrerede, og at der er formålsbegrænsning for indsamling og behandling af data samt dataminimering? Spørgsmål 2: 1. Skal artikel 1, nr. 15), litra g), i direktiv 2018/843 fortolkes således, at de ekstraordinære omstændigheder, hvortil denne bestemmelse henviser, og hvorunder medlemsstaterne kan indrømme en undtagelse til en sådan adgang til alle eller dele af oplysningerne om det reelle ejerskab, hvor offentlighedens adgang ville udsætte den reelle ejer for uforholdsmæssig stor risiko, risiko for svig, bortførelse, pengeafpresning eller andre former for afpresning, chikane, vold eller intimidering, alene kan forefindes, hvis der fremlægges bevis for en uforholdsmæssig stor risiko for svig, bortførelse, pengeafpresning, andre former for afpresning, chikane, vold eller intimidering, som er ekstraordinær, faktisk overhængende for den konkrete person, der er den reelle ejer, samt alvorlig, reel og aktuel? 2. Såfremt dette spørgsmål besvares bekræftende, er artikel 1, nr. 15), litra g), i direktiv 2018/843, fortolket således, da gyldig, i lyset af retten til respekt for privatliv og familieliv som sikret ved chartrets artikel 7 og af retten til beskyttelse af personoplysninger som sikret ved chartrets artikel 8? [...]</p> <p>M.fl. spg.</p>	<p>Miljøministeriet</p> <p>Justitsministeriet</p> <p>Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri</p>	O-sag	GA	20.01.22
C-165/20	<p>Air Berlin Spørgsmål: 1. Skal direktiv 2003/87/EF og direktiv 2008/101/EF henset til 20. betragtning til direktiv 2008/101/EF fortolkes således, at de er til hinder for at annullere en gratis tildeling af luftfartskvoter til en luftfartsoperator for 2018, 2019 og 2020, når tildelingen er sket for 2013-2020, og luftfartsooperatoren har indstillet sine luftfartsaktiviteter i 2017 på grund af konkurs? Skal artikel 3f, stk. 1, i direktiv 2003/87/EG fortolkes således, at annullationen af tildelingsafgørelsen efter indstilling af luftfartsaktiviteterne på grund af konkurs afhænger af, om luftfartsaktiviteterne fortsættes af andre luftfartsooperatører? Skal artikel 3f, stk. 1, i direktiv</p>	<p>Klima- Energi- og Forsyningsministeriet</p> <p>Energistyrelsen</p>	O-sag	Dom	20.01.22

	<p>2003/87/EF fortolkes således, at der er tale om en fortsættelse af luftfartsaktiviteterne, når der (for så vidt angår det konkursramte luftfartsselskabs forretning med korte og mellemlange ruter) delvis er foretaget salg af landingsrettigheder i såkaldte koordinerede lufthavne (»slots«) til tre andre lufttransportoperatører?</p> <p>2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Er bestemmelserne i artikel 10, stk. 5, artikel 29, artikel 55, stk. 1, litra a), og stk. 3, samt artikel 56 i forordning (EU) 389/2013 forenelige med direktiv 2003/87/EF og direktiv 2008/101/EF og gyldige, for så vidt som de er til hinder for at udstede gratis luftfartskvoter, der er blevet tildelt, men endnu ikke udstedt, såfremt luftfartsoperatøren indstiller luftfartsaktiviteterne på grund af konkurs?</p> <p>3. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal direktiv 2003/87/EF og 2008/101/EF fortolkes således, at det i henhold til EU-retten er bydende nødvendigt at annullere afgørelsen om gratistildeling af luftfartskvoter?</p> <p>4. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende og såfremt det tredje spørgsmål besvares benægtende: Skal artikel 3c, stk. 3a), artikel 28a, stk. 1 og 2, samt artikel 28b, stk. 2, i direktiv 2003/87/EF som ændret ved direktiv (EU) 2018/410 fortolkes således, at den tredje handelsperiode ikke udløber ved udgangen af 2020 men derimod først i 2023?</p> <p>5. Såfremt det fjerde spørgsmål besvares benægtende: Kan en ret til mertildeling af gratis emissionskvoter til luftfartsoveratører for tredje handelsperiode efter udløbet af tredje handelsperiode opfyldes med en ret til tildeling for fjerde handelsperiode, hvis eksistensen af en sådan ret til tildeling først fastslås retsligt efter udløbet af tredje handelsperiode, eller bortfalder en ret til tildeling, som endnu ikke er opfyldt, med udløbet af tredje handelsperiode?</p>				
C-572/20	<p>ACC Silicones <u>Spørgsmål:</u> I. Er artikel 63 TEUF (tidligere artikel 56 EF) til hinder for en national skatteretlig bestemmelse som den i hovedsagen omhandlede, hvorefter der af et selskab, der er hjemmehørende i udlandet, og som modtager udbytte af kapitalandele og ikke når minimumsandelen i kapitalen i et selskab i henhold til artikel 3, stk. 1, litra a), i direktiv 90/435 om en fælles beskatningsordning for moder- og datterselskaber fra forskellige medlemsstater (som ændret ved direktiv 2003/123), med henblik på tilbagebetaling af kapitalindkomstskat kræves dokumentation i form af en attest fra den udenlandske skattemyndighed for, at kapitalindkomstsatten ikke kan modregnes hos selskabet eller hos en selskabsdeltager, der direkte eller indirekte ejer andele i selskabet, eller kan fradrages som driftsudgift eller som erhvervsmæssig udgift, og for, hvorvidt en modregning, et fradrag eller en fremførsel rent faktisk heller ikke har fundet sted, når en sådan dokumentation med henblik på tilbagebetaling af kapitalindkomstskat ikke kræves af et selskab, der er hjemmehørende i indlandet, og som ejer en kapitalandel af samme størrelse?</p> <p>II. Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Er proportionalitetsprincippet og princippet om den effektive til hinder for kravet om den attest, der er nævnt i det første spørgsmål, når den i udlandet hjemmehørende modtager af udbytte af såkaldte porteføljekapitalandele, reelt ikke har mulighed for at fremlægge en sådan attest?</p>	Skatteministeriet	O-sag	GA	20.01.22
C-638/19 P	<p>Europa-Kommissionen mod European Food SA m.fl. (appel) <u>Påstande:</u> —Dom afsagt af Retten (Anden udvidede Afdeling) den 18. juni</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	25.01.22

	<p>2019 i de forenede sager T-624/15, T-694/15 og T-704/15, European Food m.fl. mod Kommissionen, ophæves.</p> <p>—Det første anbringendes første led og det andet anbringendes første led, der er fremsat i sag T-704/15, forkastes.</p> <p>—Det andet anbringendes første og andet led, der er fremsat i sag T-624/15 og sag T-694/15, forkastes.</p> <p>—De forenede sager T-624/15, T-694/15 og T-704/15 hjemvises til Retten med henblik på stillingtagen til de anbringender, der ikke allerede er blevet vurderet.</p> <p>—Afgørelsen om sagsomkostningerne i første instans og under appellsagen udsættes.</p>				
C-181/20	<p>VYSOČINA WIND</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Skal artikel 13 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2012/19/EU af 4. juli 2012 om affald af elektrisk og elektronisk udstyr (WEEE) fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for, at en medlemsstat pålægger brugerne forpligtelsen til at finansiere omkostningerne ved indsamling, behandling, nyttiggørelse og miljørigtig bortskaffelse af WEEE, som stammer fra fotovoltaiske paneler, der er bragt i omsætning før den 1. januar 2013, og ikke producenterne?</p> <p>2. I tilfælde af et bekræftende svar på det første spørgsmål er det – med henblik på vurderingen af betingelserne for en medlemsstats ansvar for den skade, som forvoldes borgere ved en tilsidesættelse af EU-retten – relevant, sådan som det er tilfældet i hovedsagen, at en medlemsstat selv har fastsat regler for finansiering af affald fra fotovoltaiske paneler før vedtagelsen af et direktiv, hvilket direktiv medførte, at fotovoltaiske paneler blev omfattet af EU-rettens anvendelsesområde og at producenterne herved blev pålagt forpligtelsen til at afholde omkostningerne forbundet hermed, herunder for så vidt angår paneler, der var blevet bragt i omsætning før udløbet af fristen for gennemførelsen af direktivet (og selve vedtagelsen af retsakten på EU-retligt niveau)?</p>	Miljøministeriet	O-sag	Dom	25.01.22
T-303/16	<p>Novartis Europharm mod Kommissionen</p> <p><u>Påstande:</u></p> <p>— Europa-Kommissionens afgørelse af 4. april 2016 (C(2016) 2083(final)) annulleres.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at bære sine egne omkostninger og betale de af Novartis afholdte omkostninger.</p>	Lægemiddelstyrelsen	O-sag	Dom	26.01.22
C-234/20	<p>Sātiņi-S</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1) Skal artikel 30, stk. 6, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1305/2013 af 17. december 2013 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne (ELFUL) og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1698/2005 fortolkes således, at tørvebundsarealer er fuldstændig udelukkede fra Natura 2000-betalingerne?</p> <p>2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, er tørvebundsarealer da omfattede af landbrugs- og skovbrugsområderne?</p> <p>3) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende, skal artikel 30 i forordning nr. 1305/2013 da fortolkes således, at en medlemsstat kan udelukke tørvebundsarealer fuldstændigt fra Natura 2000-betalingerne, og at sådanne nationale bestemmelser er forenelige med det fastsatte kompensationsformål for de pågældende betalinger i forordning nr. 1305/2013?</p> <p>4) Skal artikel 30 i forordning nr. 1305/2013 fortolkes således, at en medlemsstat kan begrænse udbetalingen af støtte for Natura 2000-områder ved at fastsætte, at støtten alene ydes i forbindelse med begrænsning af en specifik type af økonomisk virksomhed,</p>	<p>Miljøministeriet</p> <p>Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri</p>	O-sag	Dom	27.01.22

	<p>som f.eks. alene skovbrugsvirksomhed for så vidt angår skovområder?</p> <p>5) Skal artikel 30, stk. 1, i forordning nr. 1305/2013, sammenholdt med artikel 17 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, fortolkes således, at en person, under henvisning til sine planer om en ny økonomisk virksomhed, har ret til en Natura 2000-betaling, når vedkommende ved erhvervelsen af ejendommen allerede havde kendskab til de begrænsninger, som ejendommen var underlagt?</p>				
C-238/20	<p>Sātiņi-S <u>Spørgsmål:</u> 1) Tillader retten til en rimelig erstatning som følge af begrænsningen af ejendomsretten, der er sikret ved artikel 17 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, at den erstatning, som en stat yder for tab for akvakulturen i et Natura 2000-område, som er forårsaget af fugle, der er beskyttet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv nr. 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, er væsentligt lavere end de tab, der faktisk er lidt? 2) Udgør den erstatning, som en stat yder for tab for akvakulturen i et Natura 2000-område, som er forårsaget af fugle, der er beskyttet i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2009/147/EF af 30. november 2009 om beskyttelse af vilde fugle, statsstøtte i artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde forstand? 3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, finder det loft på 30 000 EUR for de minimis-støtte, der er fastsat i artikel 3, stk. 2, i Kommissionens forordning (EU) nr. 717/2014 af 27. juni 2014 om anvendelse af artikel 107 og 108 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde anvendelse på de minimis-støtte i fiskeri- og akvakultursektoren, da anvendelse på en erstatning som den i hovedsagen omhandlede?</p>	<p>Miljøministeriet</p> <p>Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri</p> <p>Energistyrelsen</p>	O-sag	Dom	27.01.22
C-269/20	<p>Finanzamt T <u>Spørgsmål:</u> 1. Skal den bemyndigelse, som tildeles medlemsstaterne i artikel 4, stk. 4, andet afsnit, i Rådets sjette direktiv af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter, for at betragte personer, som er etableret i indlandet, og som i retlig forstand er selvstændige, men som finansielt, økonomisk og organisatorisk er nært knyttet til hinanden, som én enkelt afgiftspligtig person, udøves således, a) at behandlingen som én enkelt afgiftspligtig person sker hos en af disse personer, som er den afgiftspligtige person for alle disse personers omsætning, eller således, b) at behandlingen som én enkelt afgiftspligtig person altid – idet der derved må accepteres et væsentligt tab af afgiftsprovenu – skal føre til en momsgruppe, som er adskilt fra de personer, der er nært knyttet til hinanden, og som udgør en fiktiv konstruktion, der udelukkende oprettes med henblik på momsen? 2. Såfremt alternativ a) er det korrekte svar på det første spørgsmål: Følger det af Den Europæiske Unions Domstols retspraksis vedrørende virksomheden uvedkommende formål som omhandlet i artikel 6, stk. 2, i Rådets sjette direktiv af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter (Domstolens dom af 12.2.2009, VNLTO, C-515/07, EU:C:2009:88), at en afgiftspligtig person, a) som dels udøver en økonomisk aktivitet og i denne forbindelse leverer ydelser mod vederlag som omhandlet i artikel 2, nr. 1, i Rådets sjette direktiv af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter og b) dels samtidig udøver en aktivitet, som påhviler ham som offentlig myndighed, og for hvilke han i henhold til artikel 4, stk.</p>	Skatteministeriet	O-sag	GA	27.01.22

	5, i Rådets sjette direktiv af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter ikke anses som afgiftspligtig person, i henhold til artikel 6, stk. 2, litra b), i Rådets sjette direktiv af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter ikke skal pålægges afgift for levering af en vederlagsfri tjenesteydelse fra den pågældende afgiftspligtige persons økonomiske aktivitetsområde til området for dennes myndighedsopgaver som omhandlet i artikel 6, stk. 2, litra b), i Rådets sjette direktiv af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter?				
C-347/20	<p>Zinātnes parks</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1) Skal begrebet »selskabets tegnede kapital« i artikel 2, nr. 18), litra a), i Kommissionens forordning nr. 651/2014 af 17. juni 2014 om visse kategorier af støttes forenelighed med det indre marked i henhold til traktatens artikel 107 og 108, sammenholdt med andre EU-retlige bestemmelser om virksomheders aktiviteter, fortolkes således, at der ved fastlæggelsen af selskabets tegnede kapital alene skal lægges vægt på oplysninger, som er blevet offentliggjort efter de fremgangsmåder, der er fastsat i den nationale lovgivning i de enkelte medlemsstater, når henses til, at sådanne oplysninger derfor kun kan anses for at have virkning fra dette tidspunkt?</p> <p>2) Skal der ved vurderingen af begrebet »kriseramt virksomhed« i artikel 2, nr. 18), i Kommissionens forordning (EØF) nr. 651/2014 af 17. juni 2014 om visse kategorier af støttes forenelighed med det indre marked i henhold til traktatens artikel 107 og 108 lægges vægt på de betingelser, der er fastsat i forbindelse med proceduren for udvælgelse af projekter til europæiske fonde, om, hvilke dokumenter der skal fremlægges for at godtgøre den pågældende virksomheds økonomiske situation?</p> <p>3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende, er en national lovgivning på området for projektudvælgelse, som fastsætter, at projekter ikke kan gøres til genstand for præciseringer, efter at de er indgivet, forenelig med principperne om gennemsigtighed og ikke-forskelsbehandling i artikel 125, stk. 3, litra a), nr. ii), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1303/2013 af 17. december 2013 om fælles bestemmelser for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Den Europæiske Socialfond, Samhørighedsfonden, Den Europæiske Landbrugsfond for Udvikling af Landdistrikterne og Den Europæiske Hav- og Fiskerifond og om generelle bestemmelser for Den Europæiske Fond for Regionaludvikling, Den Europæiske Socialfond, Samhørighedsfonden og Den Europæiske Hav- og Fiskerifond og om ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 1083/2006?</p>	Ministeriet for Fødevarer, Landbrug og Fiskeri	O-sag	Dom	27.01.22
C-405/20	<p>BVAEB</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>1. Skal begrænsningen af det tidsmæssige anvendelsesområde for kravet om ligebehandling af mænd og kvinder i henhold til dommen i sag C-262/88, Barber, og i henhold til protokol nr. 33 ad artikel 157 TEUF og artikel 12 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv (herefter »direktiv 2006/54«) fortolkes således, at en (østrigsk) pensionsmodtager ikke retmæssigt eller kun (delvist) for så vidt angår den del af kravet, der vedrører ansættelsesperioder, som ligger efter den 1. januar 1994, kan påberåbe sig kravet om ligebehandling for at gøre gældende, at lovgivning som den i hovedsagen anvendte om en regulering af</p>	Beskæftigelsesministeriet	O-sag	GA	27.01.22

	<p>tjenestemandspensioner, som blev fastsat for året 2018, har medført en forskelsbehandling af vedkommende?</p> <p>2. Skal kravet om ligebehandling af mænd og kvinder (i henhold til artikel 157 TEUF, sammenholdt med artikel 5 i direktiv 2006/54) fortolkes således, at en indirekte forskelsbehandling som den, der – muligvis – følger af den lovgivning om pensionsreguleringen af 2018, som finder anvendelse i hovedsagen, også under hensyntagen til allerede tidligere fastsatte lignende foranstaltninger og det betydelige tab, som er forårsaget af den kumulative virkning af disse foranstaltninger, i forhold til en inflationsbetinget regulering af pensionernes realværdi (i det foreliggende tilfælde på 25%), er begrundet, navnlig</p> <ul style="list-style-type: none"> – for at forhindre en »kløft« mellem højere og lavere pensioner (som vil opstå i tilfælde af en regelmæssig regulering med en enhedssats), selv om denne vil være rent nominal og ikke ændre forholdet mellem beløbene, – for at gennemføre et generelt »socialt element« i form af en styrkelse af købekraften for modtagere af lavere pensioner, selv om a) dette formål også vil kunne opfyldes uden at begrænse reguleringen af højere pensioner, og b) lovgiver ikke på samme måde har fastsat en sådan foranstaltning med henblik på også at styrke købekraften ved inflationsreguleringen af lavere tjenestemandslønninger (til ugunst for reguleringen af højere tjenestemandslønninger) og heller ikke har vedtaget lovgivning om et sammenligneligt indgreb i reguleringen af værdien af pensioner i medfør af andre erhvervstilknyttede sociale sikringsordninger (uden statslig deltagelse) for at opnå en styrkelse af købekraften for lavere pensioner (til ugunst for reguleringen af højere pensioner), – for at bevare og finansiere »ordningen«, selv om tjenestemandspensionerne ikke skyldes af et forsikringselskab i henhold til en forsikringsmæssigt organiseret og bidragsfinansieret ordning, men derimod af forbundsstaten som de pensionerede tjenestemænds arbejdsgiver som løn for udført arbejde, og det afgørende dermed ikke er bevarelsen eller finansieringen af en ordning, men i sidste ende kun budgetmæssige overvejelser, – fordi det udgør en selvstændig begrundelse, eller fordi det (forud herfor) på forhånd kan udelukkes, at der er tale om indirekte forskelsbehandling på grund af køn som omhandlet i direktiv 2006/54 til skade for mænd, hvis det forhold, at mænd statistisk er berørt i væsentligt højere grad inden for gruppen af modtagere af højere pensioner, kan tilskrives, at kvinder især i fortiden typisk ikke havde lige muligheder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv, eller – fordi lovgivningen er lovlig som en positiv foranstaltning som omhandlet i artikel 157, stk. 4, TEUF? 				
C-43/21	<p>FCC Česká republika</p> <p><u>Spørgsmål:</u></p> <p>Skal artikel 3, nr. 9, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2010/75/ EU af 24. november 2010 om industrielle emissioner (integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening) fortolkes således, at udtrykket »væsentlig ændring« af et anlæg også omfatter forlængelse af deponeringsperioden på et affaldsdeponeringsanlæg, selvom der ikke samtidig sker nogen ændring i anlæggets godkendte maksimale areal og den samlede tilladte kapacitet?</p>	<p>Miljøministeriet</p> <p>Klima-, Energi-, og Forsyningsministeriet</p>	O-sag	GA	27.01.22